

Джек Лондон

Страшните Соломонови
острови

Не може да се отрече, че условията на Соломоновите острови са су-рови. Наистина, по света има и по-опасни места. Но на новака, който изобщо не познава грубите хора и нрави, Соломоновите острови могат да се сторят наистина страшни.

Вярно е, че там постоянно върлуват треската и дизентерията, че гъмжат отвратителни кожни болести, че въздухът е наситен с отрови, които проникват във всяка пора, драскотина или рана и предизвикват зловредни язви, че мнозина силни мъже, избягнали там смъртта, се завръщат в страните си като развалини. Вярно е също, че туземните жители на Соломоновите острови са див народ, който с голяма охота яде човешко месо и има слабост към събирането на човешки глави. Най-висша спортсменска проява за тях е да издебнат човека изотзад и да му нанесат с томаха лък удар, с който прекъсват гръбначния стълб в основата на черепа. Не по-малко вярно е, че на някои от островите, като например Малаита, за положението на човека в обществото се съди по броя на извършените от него убийства. Главите са разменно средство, а главите на белите са изключително ценни. Много често десетина села събират миза, която допълват месец след месец, докато един ден някой храбър войн представи глава на бял, прясна и кървава, и вземе мизата.

Всичко казано дотук е напълно вярно и въпреки това има бели, които прекарват по двадесетина години на Соломоновите острови, а и след като отпътуват, изпитват носталгия по тях. Човек трябва само да е внимателен – и да има късмет, – за да преживее дълго време на тия острови; но трябва да е също и от подходяща порода. Душата му трябва да е белязана с отличителния знак на всемогъщия бял човек. Той трябва да бъде всемогъщ. Трябва да нехае за опасностите, да има огромно самочувствие и расов егоизъм, които да го водят до убеждението, че един бял винаги може да се справи с хиляда чернокожи, а в неделя спокойно може да очисти и две хиляди. Защото така белият човек е станал всемогъщ. О, и още нещо: белият, който иска да бъде неизбежен, трябва не само да презира по-низшите раси и да има високо мнение за себе си; той не трябва да има и голямо въображение. Не трябва да разбира много добре инстинктите, нравите и мисловните процеси на черните, жълтите и мургавите, защото не по този начин бялата раса е утъпкала своя царствен път по света.

Берти Аркрайт не беше неизбежен. Той беше твърде чувствителен, твърде деликатно устроен и имаше твърде развито въображение. Беше твърде уязвим. Реагираше твърде болезнено на заобикалящата го действителност. Затова Соломоновите острови бяха последното място на

света, където би трябвало да отиде. Но Бerti не идваше тук с намерение да остане. Реши, че петседмичен престой до пристигането на следващия параход ще задоволи зова на дивото, който дърпаше струните на цялото му същество. Така поне, макар и с други думи, каза той на дамите туристки на „Макембо“; и те го боготворяха като герой, защото бяха дами и щяха да си стоят в безопасност на палубата, докато параходът измине своя път през Соломоновите острови.

На борда имаше още един пасажер, който не привличаше вниманието на дамите. Той беше дребничък, сбърчен, нищо и никакъв човечец с изсушена кожа, добила цвят на махагон. Името му в списъка на пасажерите няма значение, но другото му име – капитан Малу – будеше страхопочитание у негрите от Нови Хановер до Новите Хебриди и с него те плашеха непослушните деца. Той бе използвал диваците; и диващината и благодарение на треската и лишенията, пукота на снайдерите и пляска на надзирателските камшици бе натрупал пет милиона във вид на морски краставички, сандалово дърво, седеф, костенуркови черупки, растителна слонова кост, копра, пасбища, търговски пунктове и плантации. В счупеното кутре на капитан Малу имаше повече всемогъщество, отколкото в цялото същество на Бerti Аркрайт. Но дамите туристки нямаше по какво друго да съдят за двамата мъже освен по външността им, а Бerti Аркрайт действително беше мъж с чудесна външност.

Бerti се разговори с капитан Малу в пушалнята и му довери, че има намерение да се запознае отблизо със суровия, пълен с опасности живот на Соломоновите острови. Капитан Малу се съгласи, че това е амбициозно намерение, което заслужава похвала. Ала капитанът се заинтересува от Бerti едва след няколко дена, когато младият авантюрист настоя да му покаже автоматичния си пистолет. Бerti обясни действието на механизма и го показа нагледно, пъхайки заредения пълнител в дръжката.

– Толкова е просто – каза той и изтегли назад външната цев. – При това положение пистолетът е зареден и е готов за стрелба. Сега остава само да дърпам спусъка – осем пъти – колкото бързо мога да движа пръста си. Вижте предпазителя. Това най-много ми харесва. Няма никаква опасност. Съвсем сигурна работа. – Той измъкна пълнителя. – Вижте, че няма никаква опасност.

И както държеше пистолета, го насочи към стомаха на капитан Малу. Сините очи на капитана следяха неотклонно дулото.

– Бихте ли го насочили някъде другаде – помоли капитанът.

– Няма никаква опасност – увери го Бerti. – Извадил съм

пълнителя. Сега pistolетът не е зареден, разбирате ли.

– И празно оръжие стреля.

– Но не и това.

– Насочете го все пак другаде.

Гласът на капитан Малу беше равен, металически и нисък, но очите му не изпусаха нито за миг дулото, докато Берти не го отклони встрани.

– На бас по пет лири, че не е зареден – разгорещи се Берти.

Капитанът поклати глава.

– Тогава аз ще ви докажа.

Берти понечи да опре дулото о слепоочието си очевидно с намерение да дръпне спусъка.

– Само за секунда – каза спокойно капитан Малу и протегна ръка. – Дайте да го видя.

Той насочи pistolета към морето и дръпна спусъка. Отекна силен изстрел и едновременно с него се чу рязкото изсракване на автоматичния механизъм,

който изхвърли встрани на палубата гореща и димяща гилза. Берти зина от изумление.

– Но аз изтеглих веднъж затвора, нали? – взе да обяснява той. – Каква глупост от моя страна, няма що.

Засмя се унило и седна в един шезлонг. Кръвта се бе оттеглила от лицето му и под очите му проличаха тъмни кръгове. Ръцете му трепереха и не можеха да поднесат към устата подскачащата цигара. Той беше твърде уязвим; видя се проснат на палубата с пръснат череп.

– Истинска – подаде той, – истинска.

– Хубаво оръжие – каза капитан Малу и му върна pistolета.

Комисарят се завръщаше от Сидней на борда на „Макембо“ и с негово разрешение параходът спря в Уги, за да слезе някакъв мисионер. А в пристанището на Уги бе пуснала котва яхтата „Арла“ с шкипер капитан Хансън. „Арла“ бе един от многото съдове, чийто собственик беше капитан Малу, и именно по негово предложение и покана Берти се качи на борда на „Арла“, която в продължение на четири дни щеше да набира работна ръка по брега на Малаита. След това „Арла“ щеше да го откара в плантацията Реминдж (също собственост на капитан Малу), където Берти би могъл да остане една седмица, а след това да замине за Тулаги, седалището на местната власт, където пък щеше да гостува на комисаря. Капитан Малу направи и две други предложения, след чието упоменаване той ще изчезне от нашия разказ. Едното направи пред капитан

Хансън, а другото пред господин Хариуел, управител на плантацията Реминдж. И двете предложения бяха сходни по дух, а именно да се даде възможност на господин Бертрам Аркрайт да види живота на Соломоновите острови в цялата му суровост и жестокост. Според слуховете капитан Малу бил намекнал също, че който представи на господин Аркрайт някоя по-ярка картина от живота на Соломоновите острови, ще получи каса шотландско уиски.

– Да, Суорц винаги си е бил страшно дебелоглав. Виждате ли, изглежда четирима от своя екипаж в Тулаги, за да ги наложат с камшици – официално, разбира се, – и после ги връща с лодката! Времето беше доста бурно и лодката се обърнала почти в пристанището. Удави се само Суорц. Нещастен случай, разбира се.

– Така ли? Наистина? – попита Берти без особен интерес, вторачил поглед в чернокожия на кормилото.

Уги остана зад кърмата и „Арла“ се плъзгаше по лятното море към горските брегове на Малаита. Кормчията, който привличаше погледа на Берти, правеше впечатление с огромния пирон, забоден като шиш през носа му. На врата си имаше наниз от копчета за панталони. През дупките на ушите му висяха на връв ключ за отваряне на консерви, счупена дръжка на четка за зъби, глинена лула, зъбчато колело от будилник и няколко гилзи от патрони за уинчестър. На гърдите му висеше половинка от порцеланова чиния. Около четиридесет също така нагиздени чернокожи лежах по палубата – петнадесет от тях бяха корабният екипаж, останалите – току-що набрана работна ръка.

– Разбира се, че беше нещастен случай – проговори помощниккапитанът Джейкъбс, слабичък черноок мъж, който приличаше повече на професор, отколкото на моряк. – С Джони Бедип щеше без малко да се случи същото. Връщал неколцина, след като ги нашляпали с камшик, и те обърнали лодката. Те плували добре, ама и той не пада по-долу и двама от тях се удавили. Джони използвал едно весло и пистолет. Пак нещастен случай, разбира се.

– Такива нещастни случаи са нещо съвсем обикновено – забеляза шкиперът. – Виждате ли този човек на кормилото, господин Аркрайт? Той е човекоядец. Преди шест месеца той и другите от екипажа удавиха тогавашния капитан на „Арла“. И то на палубата, сър, ей там отзад, при бизанмачтата.

– Палубата беше в ужасно състояние – обади се помощникът.

– Добре ли разбрах?... – подхвана Берти.

– Да, точно тъй – каза капитан Хансън. – Това беше случайно

удавяне.

– Но на палубата...

– Точно така. Нямам нищо против да ви кажа, поверително, разбира се, че те използвали една брадва.

– И това е екипажът, който сега командувате? Капитан Хансън кимна.

– Предишният капитан беше прекалено невнимателен – поясни помощникът. – И щом се обърнал с гръб, те му видели сметката.

– Налага се да избягваме излишен шум – каза шкиперът. – Властта винаги защитава черния. Не можеш да стреляш пръв. Трябва да оставиш черния да стреля пръв, иначе властите те обвиняват в убийство и те изпращат във Фиджи. Затова има толкова много нещастни случаи.

Обедът беше готов и Берти и шкиперът слязоха долу, а помощникът остана да бди на палубата.

– Не изпускай от поглед оня черен дявол Ауики – предупреди шкиперът помощника си. – От няколко дни видът му не ми се нрави.

Вече привършваха обедата и шкиперът бе стигнал до средата на разказа си за пленяването на „Скотиш чийфс“.

– Да – обясняваше той, – това беше най-хубавият кораб по крайбрежието. Но не успял да обърне навреме и преди да се блъсне в рифа, канутата налетели върху него. На борда имало петима бели и екипаж от двайсет души – момчета от Санта Крус и Самоа, а само отговорникът за стоката успял да се спаси. Освен това имало и шейсет новобранци. И всички били направени кай-кай. Какво е кай-кай ли? О, извинете. Искам да кажа, били изядени. А ето какво стана с „Джеймс Едуърдс“, чудесен кораб...

Но в този миг помощникът изпсува ядно на палубата и се разнесоха дивашки викове. Чува се три револверни изстрела, а след тях – силен плясък. Капитан Хансън тутакси излетя по стълбата и Берти видя с възхищение как още щом скочи, измъкна пистолета си. Берти се изкачи по-предпазливо и се подвоуми, преди да покаже главата си на палубата. Но нищо особено не се случи. Помощникът, с револвер в ръка, трепереше от възбуда. Внезапно се сепна и отскочи леко встрани, сякаш откъм гръба го застрашаваше някаква опасност.

– Един от туземците падна през борда – каза помощникът със странен, напрегнат глас. – Не знаеше да плува.

– Кой именно? – попита шкиперът.

– Ауики – чу се в отговор.

– Но, да ви кажа право, аз чух изстрели – рече Берти разтреперан от

вълнение, защото надуваше

някакво произшествие, и то произшествие, което, за щастие е отминало.

Помощникът се озъби:

– По дяволите, това е лъжа! Не е даден дори, един изстрел. Черният просто падна през борда.

Капитан Хансън изгледа Берти с немигащи, безстрастни очи.

– На мен... на мен ми се стори... – подхвана Берти.

– Изстрели ли? – попита капитан Хансън унесено. – Изстрели ли? Чухте ли някакви изстрели, господин Джейкъбс?

– Нито един – отвърна господин Джейкъбс. Шкиперът погледна победоносно госта си и каза:

– Очевидно, нещастен случай. Хайде да слезем, господин Аркрайт, и да довършим обеда си.

Тази нощ Берти спа в капитанската кабина, малка каюта до главната кабина. Предната ѝ стена беше украсена с пирамида от карабини. Над койката висяха още три карабини. Под койката имаше голямо чекмедже и като го отвори, той откри, че е пълно с амуниции, динамит и няколко кутии детонатори. Берти предпочете да легне на скамейката отсреща. Погледът му веднага бе привлечен от корабния дневник, оставен на малката масичка. Берти не знаеше, че капитан Малу бе приготвил този дневник специално за случая и прочете в него как на двадесет и първи септември двама души от екипажа паднали през борда и се удавили. Но той четеше и между редовете и разбра каква е работата. Прочете как спасителната лодка на „Арла“ била нападната при Суо, при което загинали трима души; как шкиперът хванал готвача да готви в кухнята човешко месо, купено от екипажа във Фуи; как от случайно избухване на динамит при изстрелването на сигнал загинал цял екипаж; прочете за нощни нападения; за бягства от пристанища по-късна доба; за нападения

на горски жители сред обрасли с коренища блата, за нападения с лодки в по-широките протоци. Нещо, което се повтаряше с монотонна честота, беше смърт от дизентерия. Той забеляза с уплаха, че и двама бели бяха умрели от дизентерия – гости на „Арла“ – като самия него.

– Знаете ли – обърна се на другия ден Берти към капитан Хансън, – трябва да ви кажа, че хвърлих един поглед на корабния ви дневник.

Шкиперът веднага си даде вид, че е ядосан, защото дневникът е оставен да се подхвърля насам-натам.

– И да ви кажа ли, тази история с дизентерията е измама, също като

вашите нещастни случаи – продължи Берти. – Какво всъщност означава в случая дизентерията?

Шкиперът, явно възхитен от прозорливостта на госта си, се приготви отначало да отхвърли с възмущение предположението му, после се предаде благородно.

– Виждате ли, работата стои така, господин Аркрайт. Тези острови са си спечелили доста лошо име. С всеки изминат ден става все по-трудно човек да наеме бели моряци. Да речем, че бъде убит някой от екипажа. Компанията трябва да направи какво ли ле, докато намери друг на негово място. Но ако морякът си умре просто от болест, тогава всичко е наред. Новаците не се плашат от болести. Единственото, от което се боят, е да не бъдат убити. Когато поех този кораб, аз също мислех, че предишният шкипер е умрял от дизентерия. После беше вече твърде късно. Бях подписал договора.

– Освен това – обади се Джейкъбс, – общо взето, има доста много нещастни случаи. Това не звучи правдоподобно. Но властта си е виновна. Белият няма право да се защитава от черните.

– Да, да вземем случая с „Принцеса“ и нейния помощниккапитан, някакъв американец – продължи шкиперът. – На борда имало петима бели, плюс един правителствен чиновник. Капитанът, чиновникът и отговорникът за стоката слезли на брега с две лодки. Избили ги до един. На борда останали помощникът, боцманът и петнадесетина души от екипажа. Откъм брега се задали пълчища негри. Докато помощникът се обърне, боцманът и екипажът били избити – още при първата атака. Помощникът грабва три пълни патрондаша и два уинчестъра и се покатерва на реята. Единствено той бил оцелял, затова не можем да го виним, че се побъркал. Пукал с едната карабина, докато се нагорещила толкова, че не можел да я държи, после грабнал другата. Палубата почерняла от негри. А той чистел ли, чистел.

Повалял ги, като се прехвърляли през борда да бягат, повалял ги в лодките им. Тогава те наскачали във водата, решени да се спасяват с плуване, но нали бил полудял, очистил още петима-шестима. И какво получил за това?

– Седем години във Фиджи – подхвърли помощникът.

– Властите казаха, че нямал право да стреля, след като черните наскачали във водата – поясни шкиперът.

– Затова сега умират от дизентерия – добави помощникът.

– Интересно – рече Берти и изпита желание това пътешествие да свърши.

По-късно през този ден той има разговор с чернокожия, за когото му бяха казали, че е човекоядец. Името на този приятел беше Сумасаи. Беше прекарал три години в някаква плантация в Куинсланд. Ходил бе в Самоа, Фиджи и Сидней; а като моряк бе обиколил с шхуни за набиране на матроси Нова Британия, Нова Ирландия, Нова Гвинея и Адмиралтейските острови. Освен това беше шегобиец и в разговора с Берти следваше примера на капитана си. Да, бил изял много хора. Колко? Не можел да си спомни броя им. Да, и бели; те били много вкусни, ако не са болни. Веднъж изял и един болен.

– Честна дума – възкликна канибалът, спомняйки си за този случай, – щях да пукна. Коремът ми се обърна.

Берти потрепера и го попита пази ли главите. Да, Сумасаи имал няколко, скрити на брега, добре запазени, изсушени на слънце и опушени. Едната била на капитана на някаква шхуна. С дълги бакедбарди. Щял да я продаде за две лири. Негърските глави бил готов да продаде и по една лира. Имал и няколко детски глави в не много добро състояние, та щял да иска за тях по десет шилинга.

Пет минути по-късно Берти се озова на стълбата До един негър с някаква ужасна кожна болест. Той по-бърза да се отдръпне. След като разпита, узна, че това е проказа. Тогава хукна надолу и се изми с анти-септичен сапун. Този ден много пъти се ми с такъв сапун, защото всеки туземец на борда беше заразен от една или друга зловредна болест.

Когато „Арла“ хвърли котва сред обрасли с коренища блата, около борда опънаха два реда бодлива тел. Това беше вече сериозна работа и Берти щом видя откъм брега да се приближават канута с негри, въоръжени с копия, лъкове, стрели и снайдери, пожела по-горещо от всякога пътешествието да свърши по-скоро.

Тази вечер туземците не бързаха да напуснат кораба при залез слънце. Когато помощникът им заповяда да слязат на брега, те най-нахално му се изрепчиха.

– Остави, аз ще ги оправя – каза капитан Хансън и се спусна долу.

След малко се върна и показа на Берти шашка динамит, към която бе прикачена въдица. Всеки може да бъде излъган с увито в хартия шише хлородин¹ с къс безвреден фитил на края. Така бяха излъгани и Берти, и туземците. Когато капитан Хансън запали фитила и закачи въдицата за набедреника на един туземец, той бе обзет от такова горещо желание да стигне брега, че не се сети дори да махне набедреника си. Втурна се напред, а фитилът съскаше и пукаше на задника му: туземците, изпечели се на пътя му, се хвърляха през глава през бодливата тел. Берти

беше ужасен. Капитан Хансън също. Той бе забравил своите двадесет и пет нови матроси, на всеки от които бе платил по тридесет шилинга аванс. Те се прехвърлиха през борда заедно с туземците от брега, следвани от негъра със съскащата бутилка хлородин.

Берти не видя бутилката да избухва; но помощникът възпламени в това време шашка динамит на кърмата, където тя нямаше да навреди никому, и Берти беше готов да се закълне пред всеки адмиралтейски съд, че негърът е бил разкъсан на парчета.

Бягството на двадесет и петимата нови матроси струваше на „Арла“ четиридесет лири и тъй като те бяха хванали гората, нямаше никаква надежда да ги върнат. Шкиперът и помощникът му се заеха да удавят скръбта си в студен чай. Студеният чай бе сипан в бутилки от уиски, защото Берти не знаеше, че те се наливат именно със студен чай. Той знаеше само, че двамата се напиха здравата и

—
1 Търговско наименование на лекарство, употребявано против стомашно разстройство и кашлица. Б. пр.

спориха разпалено и продължително какво да съобщят за разкъсания от динамита негър – дали, че е умрял от дизентерия, или, че случайно се е удавил. Когато и двамата захъркаха, Берти беше единственият бял, който остана да бди до зори, страхувайки се от нападение откъм брега и от бунт сред екипажа. „Арла“ остана още три дена край този бряг и още три нощи шкиперът и помощникът се напихаха здравата със студен чай и оставяха Берти да бди. Те знаеха, че на него може да се разчита, а той беше убеден, че ако остане жив, ще докладва на капитан Малу за тяхното пиянство. Най-после „Арла“ хвърли котва край плантацията Реминдж на остров Гуадалканал, Берти слезе на брега с въздишка на облекчение и се здрависа с управителя. Господин Хариуел беше подготвен да го посрещне.

– Не се безпокойте, ако някои от нашите хора ви изглеждат умърлушени – каза поверително господин Хариуел, като го дръпна настрана. – Говори се, че ще избухне бунт и трябва да ви призная, че има някои подозрителни признаци, но лично аз смятам, че всичко това е празна работа.

– Колко. .. колко чернокожи имате в плантацията? – попита Берти със свито сърце.

– В момента работим с четиристотин души – отговори живо Хариуел. – Но ние тримата, с ваша помощ, разбира се, и с шкипера и помощника на „Арла“, ще можем да се справим с тях.

– Берти се обърна да се представи на някой си Мактавиш, магазинер на плантацията; който едва отвърна на поздрава му – толкова бързаше да си Додаде оставката.

– Знаете, че съм женен човек, господин Хариуел, не мога да си позволя да остана повече. Нещо се мъти, това е ясно като бял ден. Черните се готвят да вдигнат бунт и тук ще се повтори ужасът от Хохоно.

– Какъв ужас в Хохоно? – попита Берти, след като управителят убеди магазинера да остане на работа до края на месеца.

– О, той има предвид плантацията Хохоно на остров Изабел – отговори управителят. – Там негрите убиха петимата бели, които бяха слезли на брега, плениха шхуната им, убиха капитана и помощника и избягаха вкупом на Малаита. Но аз винаги съм казвал, че ония от Хохоно са нехайни. Ние тук не дремем, нас не могат ни изненада. Хайде, господин Аркрайт, елате да видите какъв изглед се открива от верандата.

Берти беше прекомерно зает от мисълта по какъв начин да се измъкне до Тулаги и да се настани у комисаря, та не видя много нещо от изгледа. Той все още размишляваше по този въпрос, когато съвсем наблизо, зад гърба му, изгърмя пушка. В същия миг ръката му едва не бе изкълчена – така силно господин Хариуел го дръпна в стаята.

– Размина ви се за малко, драги мой – рече управителят, като го опипваше да види дали не е ударен. – Не мога да ви кажа колко съжалявам. Но никак не можех, да допусна, посред бял ден...

Берти беше пребледнял.

– Така видяха сметката на другия управител – изтърси Мактавиш. – Чудо момче беше то. Цялата веранда бе опръскана с мозъка му. Забелязахте ли онова тъмно петно там между стълбите и вратата?

Берти с четири очи чакаше да изпие коктейла, който Хариуел му приготви и поднесе; но преди да се докосне до него, влезе някакъв човек с брич и ботуши.

– Сега пък какво има? – попита управителят и погледна новодошлия в лицето. – Да не е придошла реката?

– Каква ти река – негрите! Един изскочи от тръстиката и гръмна по мен от десетина крачки. С шнайдер и стреля от бедро. Искам само да знам откъде е взел шнайдера този дявол? О, извинявайте. Драго ми е да се запозная с вас, господин Аркрайт.

– Господин Браун е мой помощник – обясни Хариуел. – А сега да си пийнем.

– Но откъде все пак е взел този шнайдер? – настоя господин Браун. – Винаги съм казвал, че не бива да държим тия пушки в къщата.

– Но те са си тук – каза господин Хариуел, давайки си вид, че се горещи. Браун се усмихна недоверчиво.

– Елате да се уверите – каза управителят.

Берти отиде с тях в канцеларията, дето Хариуел посочи тържествуващо една голяма амбалажна каса в прашния ъгъл.

– Добре де, тогава откъде тоя мръсник е взел шнайдера? – продължаваше Браун.

В този миг Мактавиш вдигна касата. Управителят подскочи от удивление, после махна капака. Касата беше празна. Те се спогледаха в мълчалив ужас. Хариуел клюмна умърлушен. Тогава Мактавиш изпусува.

– Нали непрекъснато повтарях, че не бива да се доверяваме на прислугата в къщата.

– Работата изглежда наистина сериозна – призна Хариуел, – но ще се справим. Трябва само да пораздрусаме тия кръвожадни негри. Елате да обядваме, господа, но вземете, ако обичате, и пушките си, а вие, господин Браун, бъдете така добър да пригответе петдесет шашки динамит. Пригответе къси фитили. Ще им дадем добър урок. А сега, господа, заповядайте.

Едно от нещата, които Берти ненавиждаше, беше ориз с шафран. Но така се случи, че само той яде от съблазнителния омлет. Привършваше вече яденето, когато и Хариуел си взе от омлета. Опита една хапка и взе да плюе шумно.

– Втори път вече – каза мрачно Мактавиш. Хариуел все още кашляше и плюеше.

– Какво втори път? – с разтреперан глас попита Берти.

– Отрова – беше отговорът. – Този готвач ще бъде обесен.

– Така си отиде счетоводителят от Кейп Марш – каза Браун. – Ужасна смърт. Разправят, че писъците му се чували на три мили.

– Ще окова тоя готвач във вериги – избухна Хариуел. – Добре, че разбрахме навреме.

Берти седеше като вцепенен. Лицето му бе загубило цвета си. Той се опита да каже нещо, но от гърлото му излязоха само нечленоразделни звуци. Всички го гледаха уплашено.

– Нима ядохте! Нима ядохте! – възкликна Мактавиш с напрегнат глас.

– Да, ядох, и то много, цяла чиния! – отпуши се Берти като изскочил над водата гмуркач, който изведнъж си поема дъх.

Ужасната тишина продължи половин минута и Берти прочете в

очите им съдбата си

– Може пък да не е било отрова – рече унило Хариуел.

– Повикайте готвача – каза Браун. Почти веднага влезе готвачът – ухилено чернокожо момче с продупчен нос и пробити уши.

– Ела тук, Уиуи, какво е това? – изрева Хариуел и посочи заканително омлета.

По лицето на Уиуи се изписа съвсем естествена уплаха и смущение.

– Кай-кай, хубаво ядене – промърмори той в своя защита.

– Накарайте го да яде от омлета – предложи Мактавиш. – Така най-добре ще го проверим.

Хариуел напълни една лъжица и скочи след готвача, който побягна ужасен.

– Това решава въпроса – произнесе тържествено Браун. – Той не ще да яде.

– Господин Браун, бъдете така добър да го оковете във вериги – каза Хариуел и се обърна безгрижно към Берти: – Всичко е наред, приятелю, комисарят ще се разправи с него; и ако умрете, той ще увисне на бесилото, бъдете сигурен.

– Не вярвам да го обесят – възрази Мактавиш.

– Но, господа, господа! – извика Берти. – Помислете все пак и за мене.

Хариуел сви съчувствено рамене.

– Съжалявам, драги мой, но това е туземна отрова, а срещу туземните отрови няма противосредства. Помъчете се да се поуспокоите и ако. . .

Два силни изстрела навън прекъснаха разговора, след което Браун се върна, напълни отново карабината си и седна на масата.

– Готвачът е мъртъв – каза той. – Треска. Остра атака.

– Тъкмо обяснявах на господин Аркрайт, че за туземните отрови няма противосредства. . .

– Освен джин – прекъсна го Браун. Хариуел се нарече разсеян идот и хукна за бутилката с джин.

– Пийте го чист, човече – предупреди той Берти, който изгълта набързо една голяма чаша, две трети пълна със силния алкохол, и така се закашля и задави от парливото питие, че сълзи потекоха по бузите му.

Хариуел премежи пулса и температурата му, давайки си вид, че се грижи за него, и изказа съмнение ометът да е бил отровен. Браун и Мактавиш също започнаха да се съмняват: но Берти долови неискрена

нотка в гласовете им. Изгубил вече всякакъв апетит, той крадешком провери пулса си под масата. Нямаше никакво съмнение, че пулсът му беше ускорен, но и през ум не му мина да отдаде това на изпития джин. Мактавиш излезе с пушка в ръка на верандата да разузнае положението.

– Събират се при готварницата – съобщи той. – Имат безброй снайдери. Хрумна ми нещо: да се промъкнем от другата страна и да ги ударим във фланг. Първи да нанесем удар, разбирате ли? Ще дойдете ли, Браун?

Хариуел продължаваше да яде, а Берти откри, че пулсът му се е ускорил с още пет удара. Той неволно подскочи, когато се разнесоха първите гърмежи. Сред пукота на снайдерите различи стрелбата на уинчестърите на Браун и Мактавиш – всичко на фона на адски крясъци и викове.

– Подгонили са ги – подхвърли Хариуел, когато гласовете и изстрелите започнаха да заглъхват в далечината.

Браун и Мактавиш току-що се бяха върнали на масата, когато Мактавиш пак излезе да разузнае.

– Докопали са динамит – каза той.

– Тогава нека и ние ги насолим с динамит – предложи Хариуел.

Тримата натъкпаха джобовете си с по петшест шашки динамит, взеха по една запалена пура и се отправиха към вратата. И тогава стана, каквото стана. Впоследствие обвиниха за това Мактавиш и той призна, че динамитът дошъл малко множко. Във всеки случай под къщата избухна взрив, който я подхвърли нагоре, но след това тя пак легна на основите си. Половината порцеланови съдове на масата се изпотрошиха, а часовникът, който се навиваше на осем дена, спря. С викове за мъст тримата мъже се втурнаха в нощта и взривовете започнаха.

Когато се върнаха, Берти го нямаше. Довлякъл се до канцеларията, той се бе барикадирал и лежеше на пода, унесен в пиянски кошмарен сън – наоколо му се водеше мъжествена битка и той умираше по хиляди начини.

На заранта, съсипан и с главоболие от джина, той изпълзя навън и откри, че слънцето все още свети, а на небето вероятно все още има бог, защото домакинните му бяха здрави и читави. Хариуел взе да го убеждава да остане повече, но Берти държеше да замине незабавно с „Арла“ за Тулаги; там той не мръдна от къщата на комисаря, докато не дойде следващият презокеански параход.

На парахода пак имаше дами туристки и Берти пак беше герой, докато капитан Малу, както обикновено, минаваше незабелязан. Но

капитан Малу изпрати от Сидней две каси от най-доброто уиски на пазара, защото не можа да реши дали капитан Хансън или господин Хариуел бе представил на Берти Аркрайт по-ярка картина от живота на Соломоновите острови.

КРАЙ

Jack London
The Terrible Solomons, 1908

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 30 април 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2232>]